

II

Ti veš, da v sebi nosiš cel vsemir:
nešteto svetlih zvezd ti sije v duši,
nešteto črnih brezen v njej se ruši
in moč imaš, da se upreš viharju
z viharji, ki ti skozi srce hrumijo.

Odidi v noč, kjer slavci žvrgolijo
iz črnih grmov. Potok tam šumlja
in bela zvezda sine nad glavó ti.

Gredoč lahko za hip uzreš boga,
ki zraven tebe stopal bo po poti.

III

Človeku, mraku, burji ne veruj!
Prav nič naj tvoje volje ne ustavi.
Na poti kačo, kuščarja pregazi
in bodi kot popotnik, ki v puščavi
podviza k zeleneči se oazi.

Odidi v noč... Med potjo pil vonjave
boš divjih rož. Cvetel bo trn,
oči lokvanjev zasijo z vodé.

In koder te vodilo bo srce,
na tvojo cesto pal bo plašč srebrn.

Dobriša Cesarić
(1902)

KO BOM TRAVA Mordà takrat bo šele bolje,
ko nekega se dne presélím
med črve in med prst na polje.

Med travjem nihal bom veselim,
od sonca, meseca oblit,
neznaten ves in dobro skrit.

Ostalo nič ne bo od uma,
vse misli molk duha bo stišal;
brez ušes in sluha bom, da slišal
tišino svojega bi šuma.

In če me bodo kdaj kosili,
ne bo me prizadela kosa —
vse, kar bom nosil — tovor mili —
v življenju novem bo le rosa.

Nikola Šop (1904)

TATOV PLEN Neviden skoz ključavnico vdre v sobo.
V globoki naslanjač se zbaše.
Teman v obraz, smehljaje se z grenkobo
šepetne: Mir, kristali, tiho, čaše!

S čarobno slo oči vročičnih zdrami
stvari, prej v mrtvem zvoku speče.
Navzdol po zidu, iz vseh kotov zmami
jih v pest, kjer mu otrpnejo boječe.

Lenobno gleda jih, obrača, tipa.
Nad mizo cigaretni dim se vije.
Če kdaj katera v grozi le zahlipa,
jo silen zgrabi in ji vrat zavije.

Na tleh leže otrple že, ledene.
V njegovi roki morale so umreti.
A on kot kača tiho dalje krene,
da bi odkril, kar se razkošno sveti.

Prisluškujoč še v druge sobe plane.
Roti: Prikaži se še enkrat, sini!
Tedaj mu hladna kaplja v roko kane.
— Ne hiti, sonce! Tiho, tiho, petelini!